

MAVININ
KIZI

Emily

YENİ AY

L. M. MONTGOMERY

YEŞİLİN KIZI ANNE
KİTABININ YAZARI

CARPE
DIEM

Mavinin Kızı Emily

Yeni Ay

Yazar: L. M. Montgomery

Çevirmen: Asena Meriç

Yayın Yönetmeni: Sibel Talay

Kapak Tasarımı: Esra Gevrek

Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Genç Kurgu / Edebiyat-Roman-Öykü

1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2021

Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul

0212 511 24 24

kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com

instagram/carpediemkitap

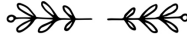
© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak

Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık

Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Uzaktaki Ev

Maywood halkı, tepenin aşağısında, تنها bir kuytuda kalan evden bahsederken “Her yerden uzak olan ev” diye tarif ediyorlardı.

Mimarisi diğer evlerinkine benzemeyen, ilk bakışta kahverengi büyük bir mantarı andıran ev, çimenlerle kaplı, küçük bir vadide yer alıyordu.

Eve uzun, yeşil bir şeritten geçerek ulaşılıyordu ve etrafını çevreleyen huş ağaçlarından dolayı onu ilk bakışta fark etmek imkânsız gibiydi. Köy, tepenin hemen üzerinde olmasına rağmen civarda başka bir ev görünmüyordu.

Ellen Greene, bu evin dünyanın en ıssız köşesinde olduğunu düşünüyordu ve eğer Emily olmasa orada bir günden fazla kalamayacağını söylüyordu.

Emily, Ellen’ın kendisine acıdığını bilmiyordu ve yalnızlığın ne anlama geldiği konusunda da pek fikri yoktu. Çünkü bir sürü arkadaşı vardı.

En başta babası, sonra Mike, Saucy Sal, Rüzgâr Kadın ve zihninde ansızın beliriveren hayalleri... Ne zaman göreceğini asla kestiremediğı ve onlardan birini görme ihtimalinin bile Emily'yi heyecanlandırdığı gizemli düşlerdi bunlar...

Emily dışarı çıktığında, küçüklüğünde yaptığı yürüyüşleri hatırladı birden. Nefesini kesecek doğal güzellikleri haftalar sonra yeniden göreceğı ve belki de o gizemli düşlerinden birini kurabileceğı için çok mutluydu.

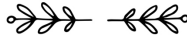
Mayıs ayı başlarında olmalarına rağmen hava kapalıydı. Gerçi henüz tek bir yağmur damlası bile düşmemişti. Ama yine de bulutlu ve soğuk bir gündü.

Babası bütün gün oturma odasındaki kanepede yatmış ve epey öksürmüştü. Emily ile de pek konuşmamıştı. Bu onun için alışılmadık bir şeydi. Babası çoğı zaman ellerini başının arkasına kenetler; iri, koyu mavi gözleri ile ön bahçedeki iki büyük ladin ağacına bakarak Emily'ye bir şeyler anlatırdı.

Emily babasının konuşmadığı zamanlarda ne düşündüğünü merak ederdi ama öksürüğü kötüyken onu sorularıyla rahatsız etmek istemezdi.

Sadece babasının dışında konuşabileceğı birinin daha olmasını diledi. Ellen da o gün sürekli homurdanmak dışında hiç konuşmamıştı. Emily, Ellen'ın bir şeylerden rahatsız olduğunu homurdanmalarından anlamıştı. Dün mutfakta doktor onun kulağına bir şeyler fısıldarken homurdanmıştı. Emily'ye yatmadan önce pekmezli ekmek verdiğinde de homurdanmıştı.

Emily pekmezli ekmeğı pek sevmiyordu ama Ellen'ı kırmak istemediğı için ses çıkarmadan yiyordu.

Ertesi gün Emily, yamalı, eski koltuğa kıvrılmış ve tüm öğleden sonrayı kitap okuyarak geçirmişti.

Kitap okumayı çok seviyordu. Kitaplardaki karakterlerle aynı hisleri yaşıyor; sevindiklerinde o da mutlu oluyor, üzüldükleri veya korktukları zaman onun da tüyleri ürperiyordu. Ama etrafınızda çok arkadaşınız varsa kitaplardaki kötü karakterler sizi korkutamazdı. Peki ya, hiç arkadaşınız yoksa? Emily bunun korkunç bir şey olduğunu düşündü.

Ellen, yemeğin hazır olduğunu söylediğinde babası Emily'den yemeğe gitmesini rica etti.

Emily akşam yemeğini oldukça mutlu bir şekilde yedi. Ekmek bayattı ve yumurtası az pişmişti ama hem Saucy Sal'ın hem de Mike'ın her iki yanında oturmasına izin verilmişti. Ellen bu sefer sadece Emily onları ekmek ve tereyağıyla beslediğinde homurdanmıştı.

Emily, Saucy Sal'i de severdi ama Mike onun en sevdiği kedisiydi.

Koyu gri renkte, kabarık, çok yumuşak tüyleri ve kocaman baykuş gibi gözleri olan şişman bir kediymi Mike. Saucy Sal ise her zaman çelimsizdi. Ama bir deri bir kemik olsa da, Emily'nin dikkatini çeken garip bir güzellik taşıyordu. Tüylerinin beyaz kısmı çok temizdi. Uzun, sivri bir yüzü, çok uzun kulakları ve yeşil gözleri vardı. İyi bir dövüşçüydü ve sadece kedilerle değil, köpeklerle bile kavgaya edirdi.

Akşam yemeğinden sonra Emily içeri girdi ve babasının uykuya daldığını gördü. Buna çok sevindi çünkü onun iki gecedir uyuyamadığını biliyordu. Ama onunla az da olsa sohbet edemeyeceğini umduğu için biraz hayal kırıklığına da uğramıştı. Babasıyla yaptığı sohbetlerden çok keyif alıyordu. Birlikte uzun yürüyüşlere çıkar ve uzun uzun konuşturlardı. Ama babasıyla beraber yürüyüşe çıkmayalı uzun zaman olmuştu.

“Şapkanı almayı unutma ve yağmur yağmaya başlarsa hemen eve gel. Yoksa diğer çocuklar gibi hasta olursun” diye uyardı Ellen.

Emily öfkeyle “Neden ben de diğer çocukların yaptığı şeyleri yapamıyorum? Onlardan farkım ne benim?” diye sordu.

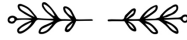
Ellen, cevap vermek yerine sadece homurdanmakla yetindi. Emily bazen Ellen'in şişko ve huysuz bir ihtiyar olduğunu düşünüyordu.

Şapkasını almak için istemeye istemeye üst kata çıktı. Oldukça isteksizdi çünkü saçlarının yağmurda ıslanmasından gerçekten çok hoşlanırdı.

Soluk, mavi şapkasını parlak, siyah örgülü saçlarının üzerine taktı ve camdaki yansımasına neşeyle gülümsedi. Gülümsemesi tıpkı annesininkine benziyordu.

“Rüzgâr Kadın ile yürüyüşe çıkıyorum canım” dedi Emily kendi yansımasına. “Keşke seni de yanıma alabilsem. Ama biliyorsun, sen bu camın içinden çıkamazsın. Rüzgâr Kadın bu gece tarlaların üzerinde uçacak. İnce, gri, ipeksi bir elbisesi var onun. Ve o benim en iyi arkadaşım. Kendisini altı yaşımdan beri tanıyorum. Onunla eski arkadaşız ama tabii seninle benim kadar değil. Biz seninle her zaman en iyi arkadaştık, öyle değil mi sevgili Emily?”

Bunları söyleyip camdaki kendi yansımasına bir öpücük atarak dışarı çıktı.

Emily yürüyüşe çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bunun sevinciyle neredeyse çılgık atabilirdi.

Kış çok fırtınalı ve soğuktu. Nisan ayı da yağmur ve rüzgârlarla geçmişti. Bu nedenle dışarı çıkmasına izin verilmemişti. Şimdi bu mayıs akşamında kendini özgürlüğüne kavuşmuş bir mahkûm gibi hissediyordu.

Nereye gitmeliydi? Derenin aşağısından mı yürümeliydi yoksa tarlaların üzerinden geçerek ladin çiftliklerine doğru mu gitmeliydi?

Emily ikincisini seçti. Uzun, eğimli meranın öbür ucundaki ladin kırlangıçlarını çok seviyordu çünkü. Rüzgâr Kadın'la buluştuğu yer orasıydı. Ayaklarının altındaki kahverengi, buzlu otlar kadife yığınlar gibi görünüyordu ona. Altında gökyüzüne bakmak için durduğu yaşlı, yosunlu, boğumlu yarı ölü ladin ağacına baktı. Tıpkı mermer bir sütunu andırıyordu.

Sonra bakışlarını tekrar ilahi bir muhteşemliğe sahip olduğunu düşündüğü gökyüzüne çevirdi.

Uzaktaki gölgeli tepelere hayran hayran bakmaya başladı. O tepeler Emily'ye harikalar diyarı gibi görünüyordu. Peri kızları, çimenlerin küçük yeşil halkı, genç köknar ağaçlarının elfleri, rüzgâr, yabani eğreltiotları... Burada hepsini hayal etmekte özgürdü çünkü gerçekleşmesi mümkün olmayan hiçbir şey yoktu.

Çiftlik, Rüzgâr Kadın'la saklambaç oynamak için harika bir yerdi. Ve işte Rüzgâr Kadın oradaydı; gri perlerini ve süpürgesiyle bir ağacın tepesinden Emily'ye gülümsüyordu.

Az sonra kovalamaca başlamıştı. Ta ki Rüzgâr Kadın ortadan birdenbire kaybolana kadar...

Emily akşamın sessizliğini seviyordu. Batıya doğru kıvrılmış bulutların içinden görünen ayı soluk, pembemsi yeşil gökyüzüne bakarak izlemekten büyük bir zevk alırdı.

Ayağa kalktı ve ellerini birbirine kenetleyerek manzarayı tekrar seyretti. Hemen eve gitmeli ve defterine bu manzarayı anlatan bir yazı yazmalıydı.

Defterine en son 'Mike'ın Biyografisi' adında bir yazı yazmıştı. Yazdıklarını babasına okuyordu.

'Defterime Tepedeki ağaçların sivri yapraklarının pembemsi yeşil gökyüzünün kenarından ince danteller gibi çıktığını da yazmayı unutmamalıyım' diye düşündü.

Emily böyle anları tanımlamakta zorlanıyordu. Zihnine ansızın hayali bir görüntü geliyor ve o da bunu hemen kâğıda dökmek istiyordu. Gördüğü bu düşlerden babasına bahsedince bazen o bile şaşırıyordu. Emily bunlardan babası dışında hiç kimseye bahsetmemişti.

Yazmak istediği şeyler, büyüleyici güzellikteki müzik notaları gibi zihninde yankılanıyordu.

Bu an çok uzun sürmüyordu. Geceleri gökyüzünü seyrederken gördüğü ağaç dalları, kuvvetli bir rüzgâr esintisi, fırtınada pencere pervazında duran bir kuş, kilisede söylenen o sevdiği şarkıyı dinlerken, karanlık bir sonbahar gecesi eve geldiğinde mutfaktaki ateşe bakarken oluyordu böyle anlar. Ve öyle anlarda Emily, hayatın harika, gizemli, hiç bitmeyecek güzellikte olduğunu düşünüyordu.

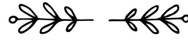
Havanın kararmaya başlamasıyla birlikte Emily eve döndü. Bir an önce masasına oturup tüm gördüklerini henüz zihninde bulanıklaşmadan yazmak için sabırsızlanıyordu. Hatta ilk cümle zihninde şekilleniyor gibiydi:

‘Tepe bana seslendi...’

Emily, eve vardığında Ellen Greene’i kapının önünde bitkin ve mutsuz bir halde otururken buldu. Ama kendisi o kadar mutluydu ki kollarını Ellen’in dizlerine dolayıverdi. Fakat Ellen’in yüzü hiç gülmemişti. Derin bir iç çekerek şöyle dedi:

“Emily, babanın sadece bir veya iki hafta ömrünün kaldığını biliyor musun?”

Karanlık Bir Gece

Emily olduğu yerde kalakaldı. Hayret dolu bir ifade ile Ellen'in yüzüne bakıyordu. Sanki Ellen onun suratına şiddetli bir tokat indirmişçesine şaşkıındı. Yüzündeki renk solmuş ve göz bebekleri büyümüştü.

"Artık sana söylemem gerekiyordu" dedi Ellen. "Seninle konuşmasını aylardır babandan rica ediyordum. Ama o ertelemeye devam etti. Daha zaman olduğunu söyledi. Ama doktor dün akşam bana babanın her an hayata veda edebileceğini söylediğinde artık dayanamadım ve sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

Emily hiç tepki vermedi.

Ellen "Endişelenme çocuğum" dedi, "Yalnız kalmayacaksın. Biliyorsun, kanunlar var. Sana bakacak birileri mutlaka bulunacaktır. Annenin akrabaları, başka bir sebep olmasa bile sırf meşhur Murray gururundan dolayı, hatta babandan her zaman nefret etmiş olsalar bile, kendi kanlarından birinin aç kalmasına veya yabancılara gitmesine izin vermezler."

Emily hâlâ kıpırdamadan Ellen’a bakıyordu.

Ellen “Baban son beş yıldır hastaydı. Annenin ölümü onu çok sarstı” diye açıkladı. “Bu söylediklerim konusunda babanı sıkıştırıp rahatsız etmemeni rica ediyorum senden. Şimdi içeri gir, sana yemek getireceğim.”

Ellen Emily’nin elinden tutmak için uzandı.

“Lütfen Emily! Tanrı aşkına, bir şey söyle!”

Ama Emily hızla dönüp içeri girdi ve ağlayarak merdivenlerden yukarı çıktı. Ellen başını iki yana salladı ve mutfaka geri döndü.

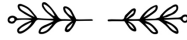
‘Her neyse, ben görevimi yaptım’ diye düşündü. Babasına kalsa “Daha zaman var” demeye devam edecek ve ona asla hasta olduğunu söylemeyecekti. Aniden öldükten sonra da Emily’yi idare etmek daha da zorlaşacaktı. Böyle düşündüğü için Emily’ye söylediklerinden dolayı pişman değildi.

Ellen’a göre Murrayların da Emily’yi yönetmesi hiç kolay olmayacaktı. Emily çok gururlu bir kızdı.

Ellen, onun yetiştirilme şeklini de beğenmiyor, babasını bu konuda sürekli eleştiriyordu. Emily hiç okula gitmemişti.

Ellen, bunları düşünürken Sal ayaklarına dolandı.

“Git şurdan, Sal! Mike nerede?” diye çıkıştı.

Emily karanlık odada yatağında öylece oturuyordu. Ağlamıyordu; Ellen'ın ona söylediği korkunç şeylerle yüzleşmeye çalışarak karanlığa dikmişti sadece gözlerini.

Neden o da ölmemişti sanki? Babası olmadan yaşamaya devam edemezdi. Eğer ölseydi, en azından sonsuz hayatta babasıyla birlikte yaşamaya devam edebilirdi.

Ama elinden gelen hiçbir şey yoktu maalesef. Tüm hücreleriyle hissettiği ama dışarıdan kimsenin görmediği bu korkunç acıyla şimdi tek başınaydı. Ondan artık kurtulması mümkün değildi. Hislerini defterine yazmayı denedi ama bir faydası olmadı.

Yanlışlıkla kızgın maşaya dokunduğunda elini yaktığı günü hatırladı. Babası bütün gece onu kucağında tutmuş, ona hikâyeler anlatmış ve canı acırken ona destek olmuştu. Ama çok sevdiği babası bir iki hafta içinde ölecekti işte.

Ellen, bu haberi ona sanki yıllar önce vermiş gibi hissetti. Oysa Rüzgâr Kadın ile kırlarda oynayıp pembemsi yeşil gökyüzünde ayın doğuşunu seyredeli daha bir saat bile olmamıştı.

Yazması için zihnine gelen ani görüntülerin bir daha hiç gelmeyeceklerini düşündü.

Emily güçlü, sabırlı ve dayanıklı bir kızdı. Sanki bu özellikleri şimdi gözlerini Emily'ye dikmiş, "Haydi bizi kullan, şimdi tam zamanı!" diyorlardı.

Ellen'in ona söylediklerini babasına anlatmamalıydı. Bu, hastalığının daha da kötüye gitmesine sebep olabilirdi. Babası hâlâ hayattayken onun yanında olmaya, ona sevgisini göstermeye devam etmeliydi.

Kapıya doğru yaklaşıncı aşağıdan babasının öksürdüğünü duydu. Babası yukarı çıktığında Emily yatakta olmalıydı. Hemen geceliğini giydi ve pencerenin karşısında duran karyolanın içine girdi. Babasına onun hasta olduğunu bildiğini belli etmek istemiyordu.

Emily o gece hafif aralık olan penceresinden duyduğu yumuşak bahar gecesinin sesine hiç aldırmıyordu. Pervazların yanında ıslık çalan Rüzgâr Kadını da duymuyordu. Çünkü periler yalnızca Mutluluk Krallığı'nda yaşarlardı; Hüzün Krallığı'na giremezlerdi.

Babası Emily'nin odasına gelmişti nihayet. O gelene kadar Emily babasının ne kadar da yavaş yürüdüğünü, elbiselerini ne kadar yavaş giydiğini düşündü. Bunları daha önce nasıl fark edememişti?

Ama şimdi hiç öksürmüyordu. Ya Ellen yanılıyorsa? Bir anda kalbinden kuvvetli bir umut fışkırdı.

Douglas Starr, kızının yatağının yanına kadar geldi. Eski kırmızı sabahlığıyla yatağın yanındaki sandalyeye oturduğunda Emily, babasının sıcaklığını hissetti. Onu ne kadar da çok seviyordu! Onun babası kadar şefkatli, anlayışlı, harika bir baba daha yoktu. Her zaman arkadaş gibi olmuşlar, birbirlerini çok sevmişlerdi. Ayrılmaları nasıl mümkün olacaktı?

“Uyuyor musun tatlım?”

“Hayır” diye fısıldadı Emily.

“Uygun var mı peki?”

“Hayır, baba yok.”

Douglas Starr, kızının elini sıkıca tuttu.

“O zaman bir konuşma yapacağız canım. Ben de günlerdir uyuyamıyorum. Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Biliyorum, biliyorum!” diye patladı Emily, kendini daha fazla tutamayarak. “Ellen her şeyi söyledi.”

Babası bir an sessiz kaldı. Sonra usulca, “Sersem kadın!” diye mırıldandı.

Emily son bir kez daha her şeyin korkunç bir hata olmasını umut etti.

“Bu doğru değil, değil mi baba?” diye fısıldadı.

“Emily, yavrum” dedi babası, “Seni kaldıramam, o kadar gücüm yok. Ama gel, dizime otur tıpkı eski günlerdeki gibi”

Emily yataktan kalktı ve babasının dizine oturdu.

“Sevgili yavrum, duydukların doğru. Sana bu gece kendim söylemek istiyordum ama Ellen benden önce davrandı ve sanırım seni incitti” dedi Douglas Starr.

Emily, sanki içinden bir şeyin boğazını sıkıp onu boğmak istediği hissine kapıldı.

“Baba, buna dayanamam!” dedi.

“Evet, dayanabilirsin ve yapacaksın. Benim başarisiz olduğum yerde sen başaracaksın, Emily. Anneni hatırlıyor musun?”

“Biraz.”

“Annen öldüğünde sadece dört yaşındaydın. Onun hakkında seninle hiç konuşmadım. Bu gece sana onun hakkında her şeyi anlatacağım. Doğduğun zaman sana annenin adı olan Juliet ismini koyacaktım ama annen Emily’nin dünyadaki en güzel isim olduğunu düşünüyordu. Annen çok hoş bir kadındı Emily.”

Babasının sesi titremişti. Emily ona daha da sıkı sarıldı.